

Sygn. akt VII U 1117/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Zabrocka

Protokolant: referent stażysta Barbara Zielazna

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2015 r. w Gdańsku

sprawy K. G.

przy udziale zainteresowanego R. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wymiar składek

na skutek odwołania K. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 10 kwietnia 2014 r. nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu (...) Oddział w G. i orzeka, że podstawa wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia K. G. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika R. M. wynosi 4.784,53 zł. (cztery tysiące siedemset osiemdziesiąt cztery złote 53/100),
2. wniosek o wyrównanie zasiłku chorobowego za okres od dnia 6 listopada 2013r. do dnia 12 marca 2014r. przekazuje zgodnie z właściwością Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G..

Sygn. akt. VII U 1117/ 14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 kwietnia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. na podstawie art. 38 ust. 1 i 2 w związku z art. 83 ust.1 pkt 3., art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 roku, nr 205, poz. 1585 ze zm.) oraz art. 83§ 1 i art. 58 §1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 1964. Nr 16, poz. 93 z późn. Zm.) w związku z art. 300 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U z 1998 r. Nr 21, poz. 94 ze zm.), stwierdził, iż podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia K. G. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika (...) – R. M. z siedzibą w G., wynosi:

- za miesiąc wrzesień 2013 r. w kwocie 0,00 zł
- za miesiąc października 2013 r. w kwocie 1546,67 zł

- za miesiąc listopad 2013 r. w kwocie 154, 84 zł

W uzasadnieniu powyższej decyzji wskazano, iż w wyniku przeprowadzonego postępowania kontrolnego w firmie płatnika (...) – R. M. stwierdzono, iż z umowy o pracę zawartej w dniu 2 września 2013 r. między pracodawcą – (...) R. M., a pracownikiem – K. G., ubezpieczony został zatrudniony od dnia 2 września 2013 r. na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem miesięcznym 4784,53 brutto, na stanowisku menager ds. kontaktów międzynarodowych. Jak ustalono K. G. został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych od dnia 2 września 2013 r. – data wypełnienia druku w dniu 30 września 2013 r., natomiast wpływ do ZUS 7 października 2013 r. Płatnik składek dokonał więc zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego po obowiązującym terminie. W momencie zgłaszania pracownika do ZUS, ubezpieczony przebywał już na zwolnieniu chorobowym. Ponadto w wyniku przeprowadzonego postępowania i ustalenia zakresu obowiązków ubezpieczonego zatrudnionego w (...), nieracjonalne wydaje się określenie wynagrodzenia ubezpieczonego w wysokości 4784,53 zł brutto, wobec aktualnego stanu osobowego firmy oraz w porównaniu z osiąganym wynagrodzeniem przez drugiego pracownika zatrudnionego przez płatnika.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony K. G., wnosząc o jej zmianę i „wyrównanie podstawy wymiaru zasiłku chorobowego za okres od 4 października 2013 r. do 12 marca 2014 r. oraz naliczenie i wypłatę odsetek za zwłokę”. Ubezpieczony w uzasadnieniu wskazał, iż od 1999 r. przebywał w N., gdzie pracował w auto komisach jako kierowca – sprzedawca i tam nabył doświadczenie w tej branży. Ponadto ukończył kurs języka niemieckiego, którym biegle włada, również zna w stopniu średnim językiem angielski, ukończył kurs efektywnego zarządzania sprzedawcy – handlowca. Ubezpieczony wskazał, iż w związku z tym, że posiada odpowiednie kwalifikacje i doświadczenie w tej dziedzinie otrzymał propozycje zatrudnienia u R. M. – płatnika składek. Zdaniem ubezpieczonego ustalone po długich negocjacjach z tego tytułu wynagrodzenie w wysokości 3400,00 zł netto, nie jest wysoko rażące, jak uważa pozwany organ, bowiem kwalifikacje, kontakty, znajomość języka stanowią podstawę do ustalenia wyższego wynagrodzenia.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując stanowisko przedstawione w zaskarżonych decyzjach.

Postanowieniem z dnia 3 listopada 2014 r., Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanych R. M. (...), bowiem jego prawa i obowiązki zależą od rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący K. G., urodzony dnia (...) posiada wykształcenie średnie ogólnokształcące, ukończył kurs języka niemieckiego, którym biegle włada, zna również w stopniu komunikatywnym język angielski. Posiada także ukończony kurs efektywnego zarządzania sprzedawcy – handlowca.

Przed podjęciem zatrudnienia u płatnika (...) – R. M. w 2013 r., ubezpieczony początkowo pracował jako handlowiec i kierowca w (...) Parku (...) przy Urzędzie Miejskim. Następnie odbywał służbę wojskową podczas której wykonywał obowiązki kierowcy. Kolejno wykonywał pracę jako kierowca taksówki w ramach założonej przez siebie działalności gospodarczej.

Następnie przez okres ponad 7 lat pracował na terenie N. w autokomisach. U pierwszego z niemieckich pracodawców – handlarzy samochodów ubezpieczony pracował ok 3,5 roku, następnie zatrudnił się u kolejnego, gdzie pracował ok 4 lat. W okresie pracy na terenie N. ubezpieczony zdobywał doświadczenie oraz nawiązywał liczne kontakty z kontrahentami swoich pracodawców. Do zakresu jego obowiązków należało między innymi negocjowanie cen samochodów nabywanych na rzecz pracodawców, załatwianie formalności w urzędach, nawiązywanie i utrzymywanie kontaktów z kontrahentami, sprawdzanie nabytych samochodów, przygotowywanie dokumentów oraz organizowanie transportu pojazdów.

Dowód: zeznania ubezpieczonego i płatnika składek – protokół rozprawy z dnia 4 lutego 2015 r. wraz z nagraniem CD – k. 24-28; kwestionariusz osobowy – k. 23-24 akt ZUS; wpis z Centralnej Ewidencji i Informacji działalności Gospodarczej – k. 22 akt ZUS;

Ubezpieczony w związku z wykonywaniem swojej pracy w N. poznał R. M. – właściciela komis samochodowego w P., który kupował auta w N., sprowadzał je i sprzedawał w kraju.

Ubezpieczony z uwagi na fakt, iż pod koniec roku 2013 r. miało urodzić mu się dziecko, planował powrócić na stałe do P.. R. M. , mając na względzie powyższy zamiar ubezpieczonego oraz zważywszy na jego rozległe kontakty w branży samochodowej , zainteresowany był jego zatrudnieniem.

Po powrocie do kraju, ubezpieczony skontaktował się z płatnikiem i rozpoczął negocjacje w kwestii warunków zatrudnienia. Ubezpieczony , mając na względzie wysokość zarobków w czasie pracy w N. , zaproponował wynagrodzenie w wysokości 6000,00 zł netto, natomiast płatnik w wysokości 3400,00 zł netto, na którą to kwotę ubezpieczony ostatecznie przystał. Strony ustaliły wstępnie, iż zakres obowiązków ubezpieczonego będzie tożsamy z obowiązkami wykonywanymi w ramach zatrudnienia u niemieckich pracodawców. Płatnikowi zależało przede wszystkim, aby ubezpieczony przejął jego dotychczasowe obowiązki w zakresie częstych wyjazdów zagranicznych w celu nabywania i sprowadzania pojazdów. Ponadto płatnik chciał, aby ubezpieczony wykorzystał swoje bogate kontakty z zagranicznymi przedsiębiorcami zajmującymi się handlem samochodami i tym samym doprowadził do rozwoju firmy i zwiększenia jej przychodów.

Dowód: zeznania ubezpieczonego i płatnika składek – protokół rozprawy z dnia 4 lutego 2015 r. wraz z nagraniem CD – k. 24-28;

Płatnik – R. M. prowadzi od ok 6-7 lat komis samochodowy pod firmą (...) z siedzibą przy ul. (...) w G.. Płatnik w celu nabycia samochodów jeździł często do N. (raz na tydzień , na dwa tygodnie) następnie zakupione tam samochody sprzedawał w P..

Dowód: zeznania ubezpieczonego i płatnika składek – protokół rozprawy z dnia 4 lutego 2015 r. wraz z nagraniem CD – k. 24-28; protokół przesłuchania A. K. – k. 83 akt ZUS;

W firmie płatnika, poza ubezpieczonym zatrudniony był od 1 kwietnia 2009 r. również inny pracownik – A. K., na stanowisku kierownika komis, wykonujący swoją pracę wyłącznie w kraju – głównie w biurze firmy. Pracownik ten nie zna języków obcych, nie posiada także kontaktów z komisami zagranicznymi. Do zakresu jego obowiązków należało sprzedawanie samochodów na miejscu w kraju oraz wystawianie ogłoszeń sprzedaży aut. A. K. otrzymywał od początku zatrudnienia wynagrodzenie minimalne. Płatnik zatrudnia także księgową, zajmującą się dokonywaniem zgłoszeń do ubezpieczenia pracowników oraz rozliczaniem składek na ubezpieczenia i zaliczek na podatki. Płatnik od podjęcia działalności w zakresie sprzedaży samochodów nie miał problemów finansowych, nie zalegał z opłacaniem składek na ubezpieczenia społeczne i podatki.

Dowód: zeznania ubezpieczonego i płatnika składek – protokół rozprawy z dnia 4 lutego 2015 r. wraz z nagraniem CD – k. 24-28; protokół przesłuchania A. K. – k. 83 akt ZUS;

W dniu 2 września 2013 r. strony – płatnik R. M. (pracodawca) i K. G. (pracownik) - zawarły umowę o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy, wskazującą okres rozpoczęcia pracy od dnia podpisania umowy. Strony po negocjacjach ustaliły wynagrodzenie miesięczne ubezpieczonego w wysokości 4784,53 zł brutto, odpowiadające ostatecznie uzgodnionej kwocie 3400 zł. netto . Strony wspólnie również ustaliły stanowisko ubezpieczonego, określając je – manager ds. kontaktów międzynarodowych. Wypłatę wynagrodzenia ustalono na 10 dzień miesiąca następującego po miesiącu przepracowanym.

Dowód: umowa o pracę z 2 września 2013 r. – k. 34 akt ZUS; zeznania ubezpieczonego i płatnika składek – protokół rozprawy z dnia 4 lutego 2015 r. wraz z nagraniem CD – k. 24-28;

W dniu 30 sierpnia 2013 r. uzyskał od lekarza zaświadczenie stwierdzające jego zdolność do wykonywania pracy na stanowisku manager ds. kontaktów międzynarodowych. Ubezpieczony w dniu 2 września 2013 r. odbył szkolenie w zakresie BHP, został również zapoznany z oceną ryzyka zawodowego na zajmowanym stanowisku.

Dowód – akta ZUS: zaświadczenie lekarskie z 30 sierpnia (...). – k. 21; karta szkolenia BHP – k. 29; karta oceny ryzyka – k. 35-47 akt kontroli doraźnej;

Do zakresu obowiązków ubezpieczonego należało przede wszystkim nawiązywanie kontaktów z zagranicznymi handlarzami samochodów, wyjazdy za granicę w celu poszukiwania aut, oglądanie i nabywanie pojazdów przeznaczonych następnie na sprzedaż w kraju, utrzymywanie kontaktów biznesowych z zagranicznymi kontrahentami, przygotowywanie dokumentacji handlowej, organizowanie transportu aut do kraju, przeprowadzanie transakcji handlu zagranicznego, sprawdzanie w zagranicznych urzędach legalności pojazdów (ewentualnych leasingów, zastawów), sprawdzanie historii (wypadkowych) tych pojazdów, uczestniczenie w zagranicznych aukcjach i licytacjach. Ubezpieczony rozpoczynając pracę u płatnika przydzielone miał biurko, otrzymał wizytówki i pieczętę. Obecność w pracy odnotowywano na listach obecności, na których do dnia 3 października 2013 r. podpisywał się również ubezpieczony.

W dniu 30 września 2013 r. płatnik wystawił ubezpieczonemu polecenie wyjazdu służbowego w okresie od 7 – 11 październik 2013 r. oznaczone nr 1/13. Z powodu przebywania przez ubezpieczonego od 4 października 2013 r. na zwolnieniu lekarskim, nie odbył on podróży zagranicznej.

Dowód: karta obowiązków służbowych z 2 września 2013 r. – k. 31-33 akt ZUS; polecenie wyjazdu służbowego – k. 19 akt ZUS; listy obecności – k. 49 i 51 akt kontroli ZUS; zakres obowiązków ubezpieczonego – k. 25-29 akt kontroli ZUS; zeznania ubezpieczonego i płatnika składek – protokół rozprawy z dnia 4 lutego 2015 r. wraz z nagraniem CD – k. 24-28; protokół przesłuchania A. K. – k. 83;

Ubezpieczony z tytułu zatrudnienia u płatnika otrzymał i odebrał wynagrodzenie za pracę oraz wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy:

- za wrzesień 2013 r. w wysokości 4784,53 zł – przekazane przelewem bankowym w dniu 14 października 2013 r.,
- za październik w wysokości 3401,77 zł – w tym 318, 97 zł wynagrodzenia za pracę oraz 3082,80 zł wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy – wypłacone do rąk ubezpieczonego w dniu 6 listopada 2013 r.,
- za listopad w wysokości 660,00 zł za czas niezdolności do pracy - wypłacone do rąk ubezpieczonego w dniu 5 grudnia 2013 r.

Dowód: listy płac za miesiące od września do grudnia 2013 r. – k. 57-61 akt ZUS ;wydruk transakcji bankowych – k. 63-65 i 73-77 akt kontroli ZUS; protokół kontroli – 97-103 akt kontroli ZUS;

W dniu 30 września 2013 r. księgowa zatrudniona u płatnika wypełniła druk ZUS ZUA stanowiący zgłoszenie pracownika – K. G. do ubezpieczeń społecznych – emerytalnych, rentowych, chorobowych i wypadkowych oraz ubezpieczenia zdrowotnego. Druk ten został przesłany do ZUS w dniu 7 października 2013 r. Ubezpieczony został zgłoszony do ubezpieczenia od dnia 2 września 2013 r. Opóźnienie w przekazaniu wypełnionego w dniu 30 września 2013 r. druku zgłoszeniowego spowodowane było przeoczeniem księgowej dokonującej zgłoszenia. Fakt zatrudnienia nowego pracownika w osobie ubezpieczonego, płatnik zgłosił księgowej w dniu 9 września 2013 r.

Za miesiące od września do listopada 2013 r. płatnik opłacił składki na ubezpieczenia społeczne za ubezpieczonego.

Za miesiące od września do listopada dokonano również opłaty na zaliczki na podatek dochodowy od wynagrodzeń ubezpieczonego.

Dowód: protokół przesłuchania księgowej A. G. – k. 87-88 akt ZUS; deklaracje podatkowe – k. 73-77 akt kontroli ZUS; protokół kontroli – 97-103 akt kontroli ZUS;

W okresie świadczenia przez ubezpieczonego pracy u płatnika, wykorzystując swoje kontakty zagraniczne zakupił dla płatnika 4 samochody z firmy belgijskiej. Załatwił również ich transport do kraju. Nawiązał stałą współpracę (ze znanymi z okresu zatrudnienia w N.) firmami (...), (...) i (...). Ponadto ubezpieczony nawiązał współpracę z niemieckim komornikiem, który informował o planowanych licytacjach samochodów, zajętych na poczet wierzytelności banków.

Dowód: zeznania ubezpieczonego i płatnika składek – protokół rozprawy z dnia 4 lutego 2015 r. wraz z nagraniem CD – k. 24-28;

Płatnik R. M. do chwili obecnej utrzymuje kontakty nawiązane przez ubezpieczonego w okresie jego zatrudnienia i stale współpracuje z firmą (...), (...) i (...). Nabywa nadal bezpośrednio od tych zagranicznych firm pojazdy z pominięciem autokomisów .

Dowód: zeznania ubezpieczonego i płatnika składek – protokół rozprawy z dnia 4 lutego 2015 r. wraz z nagraniem CD – k. 24-28;

Ubezpieczony zatrudniony był u płatnika od 2 września 2013 r. do 14 marca 2014 r.

W tym okresie od 4 października 2013 r. ubezpieczony przebywał na zwolnieniu lekarskim. W związku z nagłym atakiem ciśnienia, ubezpieczony został przewieziony karetką pogotowia do szpitala. Zdiagnozowano u niego nadciśnienie tętnicze na tle emocjonalnym, na które leczy się farmakologicznie do dnia dzisiejszego. Nagłe pogorszenie stanu zdrowia ubezpieczonego związane było z rozwodem, urodzeniem dziecka przez nową partnerką oraz presją z jej strony wynikającą z faktu podjęcia przez ubezpieczonego pracy łączącej się wyjazdami za granicę.

Za okres od 4 października 2013 r. do 5 listopada 2013 r. płatnik składek wypłacił ubezpieczonemu wynagrodzenie za okres orzeczonej niezdolności do pracy – za październik w wysokości 3082,80 zł, za listopad w wysokości 660,60 zł. Od 6 listopada 2013 r. ubezpieczonemu przysługuje zasiłek chorobowy.

Dowód: zaświadczenie płatnika Z-3 – k. 5 akt kontroli ZUS; protokół kontroli ZUS – k. 97-103; listy płac – k. 57-61 akt kontroli ZUS; zeznania ubezpieczonego i płatnika składek – protokół rozprawy z dnia 4 lutego 2015 r. wraz z nagraniem CD – k. 24-28;

Zaskarżoną decyzją z dnia 10 kwietnia 2014 r. pozwany organ określił podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne ubezpieczonego K. G. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika (...) – R. M. za miesiące od września do listopada 2013 r. określając je w wysokości – za wrzesień 0,00, za października 1546,67 zł, za listopad 2013 r. 154,84 zł.

W ocenie pozwanego wysokość określonego przez strony umowy o pracę wynagrodzenia oraz powstanie niezdolności do pracy ubezpieczonego w krótkim okresie od jej podjęcia, zmierzało do uzyskania świadczeń z ubezpieczeń społecznych w związku z wypłatą zasiłku chorobowego.

Dowód: decyzja z dnia 10 kwietnia 2014 r. – k. 40-41 akt ZUS;

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w przeważającej części w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach złożonych przez stronę pozwaną. Sąd uznał je za w pełni wiarygodne z uwagi na fakt, że dokumentacja ta została sporządzona przez osoby upoważnione, w zakresie przysługujących im kompetencji, a jej autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron niniejszego postępowania.

Sąd oparł się również w dużej mierze na zeznaniach ubezpieczonego – K. G. oraz zainteresowanego – płatnika składek R. M.. Powyższe zeznania jako wiarygodne i spójne dla Sądu, podlegały uwzględnieniu w takim zakresie, w jakim znalazły one potwierdzenie w dokumentacji znajdującej się w aktach pozwanego, jak również w takim zakresie w jakim

dotyczyły one istotnych okoliczności przedmiotowej sprawy. Sąd miał również na uwadze, iż bezsporna była między stronami okoliczność faktycznego świadczenia pracy przez ubezpieczonego.

W ocenie Sądu zarówno dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, jak i korespondujące z ich treścią zeznania przesłuchanych - ubezpieczonego i płatnika, stanowią wystarczający materiał dowodowy pozwalający na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Dokonując analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, iż odwołanie ubezpieczonego zasługiwało na uwzględnienie, a okoliczności podnoszone przez ubezpieczonego i zainteresowanego skutecznie podważyły zasadność zaskarżonej decyzji.

Odwołujący podnosił iż brak jest podstaw do przyjęcia że ustalone z płatnikiem wynagrodzenie za pracę w wysokości 3400,00 zł netto jest nieadekwatne do posiadanych przez niego kwalifikacji, doświadczenia, znajomości biznesowych i zakresu obowiązków na zajmowanym stanowisku managera ds. kontaktów międzynarodowych.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się w istocie do ustalenia, czy podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe i chorobowe była właściwa, tj. czy wynagrodzenie ubezpieczonego w wysokości 4734,53 zł brutto było adekwatne i słuszne do powierzonych mu obowiązków w firmie płatnika. Pozwany nie kwestionował przy tym faktu świadczenia przez odwołującego pracy na rzecz firmy (...) od dnia 2 września 2013 roku.

W związku z powyższym przedmiotem oceny Sądu była wyłącznie wysokość wynagrodzenia przyznanego ubezpieczonemu w związku z zatrudnieniem u zainteresowanego - płatnika składek R. M..

Stosownie do treści przepisu art. 6 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r., nr 1442 j.t.) obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami.

Ponadto art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 wprowadzają w odniesieniu do pracowników obowiązek ubezpieczenia chorobowego i wypadkowego. Zgodnie z treścią art. 13 pkt 1 cytowanej ustawy obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne w okresach – od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania stosunku pracy.

Art. 18 ust. 1 ustawy systemowej stanowi natomiast, iż podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 i pkt 18a stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 i 10, z zastrzeżeniem ust. 1a i 2, ust. 4 pkt 5 i ust. 12.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego w powyższym względzie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych w ramach art. 41 ust. 12 i 13 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137 poz. 887 ze zm.) może zakwestionować wysokość wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, że zostało wypłacone na podstawie umowy sprzecznej z prawem, zasadami współżycia społecznego lub zmierzającej do obejścia prawa (art. 58 k.c.). Takie stanowisko Sąd Najwyższy zajął w uchwale z dnia 27 kwietnia 2005r. rozpatrując właśnie kwestię dopuszczalności ingerencji ZUS w ustalenie wynagrodzenia zgłaszanego do podstawy wymiaru zasiłku chorobowego, jest częścią problemu zakresu swobody stron umowy o pracę w kształtowaniu wynagrodzenia (sygn. akt II UZP 2/05, OSNP 2005/21/338, wyrok SN z dnia 04 sierpnia 2005r., II UK 16/05, OSNP 2006/11-12/191).

Sąd Najwyższy wskazał zatem, iż nie budzi wątpliwości, że w prawie pracy obowiązuje zasada swobodnego kształtowania postanowień umownych, lecz nie jest też sporne, że wolność kontraktowa realizuje się tylko w takim zakresie, w jakim przewiduje to obowiązujące prawo. Jakkolwiek z punktu widzenia art. 18 § 1 k.p., umówienie się o wyższe od najniższego wynagrodzenie jest dopuszczalne, gdyż semiimperatywne normy prawa pracy swobodę

tę ograniczają tylko co do minimum świadczeń należnych pracownikowi w ramach stosunku pracy, to należy pamiętać, że autonomia stron umowy w kształtowaniu jej postanowień podlega ochronie jedynie w ramach wartości uznawanych i realizowanych przez system prawa, a strony obowiązują nie tylko respektowanie własnego interesu jednostkowego, lecz także wzgląd na interes publiczny. Najdobitniej wyraża to art. 353¹ k.c., który ma odpowiednie zastosowanie do stosunku pracy, zarówno wobec braku uregulowania normowanej nim instytucji w prawie pracy, jak też niesprzeczności z zasadami prawa pracy (por. art. 300 k.p.) zawartego w nim wymagania, by treść stosunku pracy lub jego cel nie sprzeciwiał się właściwości (naturze) tego stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Z kolei odpowiednie zastosowanie art. 58 k.c. pozwala na uściślenie, że postanowienia umowy o pracę sprzeczne z ustawą albo mające na celu jej obejście są nieważne, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, a sprzeczne z zasadami współzycia społecznego - nieważne bezwzględnie.

Ocena wysokości wynagrodzenia umówionego przez strony stosunku pracy powstaje także - jako istotna kwestia jurydyczna - na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych, w którym ustalanie podstawy wymiaru składki z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy oparte jest na zasadzie określonej w art. 6 ust. 1 i art. 18 ust. 1 w związku z art. 20 ust. 1 i art. 4 pkt 9, z zastrzeżeniem art. 18 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Zgodnie z tymi przepisami, podstawą składki jest przychód, o którym mowa w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych, a więc wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne, a w szczególności wynagrodzenie zasadnicze, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty i wszelkie inne kwoty, niezależnie od tego, czy ich wysokość została ustalona z góry, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych (art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, (Dz.U.2012.361 j.t.).

Dosłowne odczytanie tych przepisów może prowadzić do wniosku, że dla ustalenia wysokości składek znaczenie decydujące i wyłączne ma fakt dokonania wypłaty wynagrodzenia w określonej wysokości. Należy jednak pamiętać, że umowa o pracę wywołuje skutki nie tylko bezpośrednie, dotyczące wprost wzajemnych relacji między pracownikiem i pracodawcą, lecz także dalsze, pośrednie, w tym w dziedzinie ubezpieczeń społecznych; kształtuje ona stosunek ubezpieczenia społecznego, określa wysokość składki, a w konsekwencji prowadzi do uzyskania odpowiednich świadczeń. Są to skutki bardzo doniosłe, zarówno z punktu widzenia interesu pracownika (ubezpieczonego), jak i interesu publicznego, należy zatem uznać, że ocena postanowień umownych może i powinna być dokonywana także z punktu widzenia prawa ubezpieczeń społecznych.

Z tego względu art. 18 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym oraz z przepisami rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz.U.1998.161.1106) - musi być uzupełniony w ramach systemu prawnego stwierdzeniem, że podstawą wymiaru składki ubezpieczonego będącego pracownikiem stanowi wynagrodzenie godziwe, a więc należne, właściwe, odpowiednie, rzetelne, uczciwe i sprawiedliwe, zachowujące cechy ekwiwalentności do pracy. Zaś ocena godziwości wynagrodzenia wymaga uwzględnienia każdego konkretnego przypadku, a zwłaszcza rodzaju, ilości i jakości świadczonej pracy oraz wymaganych kwalifikacji (vide: uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 listopada 1996 r., U 6/96, OTK-ZU 1997, nr 5-6, poz. 66 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1999 r., I PKN 465/99, OSNAPiUS 2001, nr 10, poz. 345).

Co więcej, godziwość wynagrodzenia - jedna z zasad prawa pracy (art. 13 k.p.) - zyskuje dodatkowy walor aksjologiczny; w prawie ubezpieczeń społecznych istnieje bowiem znacznie mocniejsza niż w prawie pracy bariera działania w ramach prawa, oparta na wymagającym ochrony interesie publicznym i zasadzie solidarności ubezpieczonych. Względność zasady godziwości wynagrodzenia, wyrażająca się koniecznością odniesienia się nie tylko do potrzeb pracownika, ale także świadomości społecznej oraz ogólnej sytuacji ekonomicznej i społecznej, nie powinna zresztą budzić wątpliwości. W związku z tym nadmiernemu uprzywilejowaniu płacowemu pracownika, które w prawie pracy mieściłoby się w ramach art. 353¹ k.c., w prawie ubezpieczeń społecznych, w którym pierwiastek publiczny zaznacza się bardzo wyraźnie, można przypisać - w okolicznościach każdego konkretnego wypadku - zamiar

nadużycia świadczeń przysługujących z tego ubezpieczenia. Należy bowiem pamiętać, że alimentacyjny charakter tych świadczeń oraz zasada solidaryzmu wymagają, żeby płaca - stanowiąca jednocześnie podstawę wymiaru składki - nie była ustalana ponad granicę płacy słusznej, sprawiedliwej i zapewniającej godziwe utrzymanie oraz żeby rażąco nie przewyższała wkładu pracy, a w konsekwencji, żeby składka nie przekładała się na świadczenie w kwocie nienależnej. Jest tak również dlatego, że choć przepisy prawa ubezpieczeń społecznych w swej warstwie literalnej odnoszą wysokość składek do wypłaconego wynagrodzenia, to w rzeczywistości odwołują się do takiego przełożenia pracy i uzyskanego za nią wynagrodzenia na składkę, które pozostaje w harmonii z poczuciem sprawiedliwości w korzystaniu ze świadczeń z ubezpieczenia, udzielanych z zasobów ogólnospołecznych.

W niniejszym postępowaniu Sąd Okręgowy nie podziela i stanowiska organu ubezpieczeniowego, że ustalone dla odwołującego od dnia 2 września 2013 r. wynagrodzenie za pracę w wysokości 4784,53 zł brutto, nie jest wynagrodzeniem słusznym i adekwatnym do powierzonych ubezpieczonemu obowiązków.

Podkreślić jeszcze raz wypada, iż organ rentowy w zaskarżonej decyzji nie zakwestionował faktycznego świadczenia przez odwołującego pracy na rzecz płatnika składek w okresie od momentu jego zatrudnienia do dnia przejścia przez niego na zwolnienie lekarskie, tj. od 2 września 2013 r. do 4 października 2013 r.

Sąd Okręgowy uznał, iż przy rozstrzygnięciu niniejszej sprawy zasadnicze znaczenie winna znaleźć zasada wyrażona w art. 6 k.c., zastosowana odpowiednio w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Sama zasada skonkretyzowana w art. 6 k.c., jest jasna. Ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga pierwsza, część ogólna. Stanisław Dmowski i Stanisław Rudnicki, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2005 r., Wydanie 6).

Przenosząc powyższą regułę na grunt niniejszego sporu, należało przyjąć, że odwołujący się, zaprzeczając twierdzeniom organu ubezpieczeniowego, który na podstawie przeprowadzonego postępowania kontrolnego dokonał niekorzystnych dla niego ustaleń, winien w postępowaniu przed sądem nie tylko podważyć trafność poczynionych w ten sposób twierdzeń, ale również, nie ograniczając się do polemiki z tymi ustaleniami, wskazać na okoliczności i fakty znajdujące oparcie w materiale dowodowym, z których możliwym byłoby wyprowadzenie wniosków i twierdzeń zgodnych z ich stanowiskiem reprezentowanym w odwołaniu od decyzji.

W ocenie Sądu Okręgowego przeprowadzone postępowanie dowodowe wskazuje, iż wnioskodawca udowodnił okoliczności, na które powołuje się w odwołaniu.

Podkreślić należy, iż zarówno rzeczowy jak i osobowy materiał dowodowy określał zakres obowiązków ubezpieczonego wynikających ze stosunku pracy. W tym zakresie wskazać należy na „szczegółowy zakres obowiązków służbowych” ubezpieczonego, który w punkcie 16 określa, jakie zadania i obowiązki zostały mu powierzone przez płatnika, wymieniono w nim m.in.: rozwój handlu zagranicznego firmy i umacnianie pozycji na rynku zagranicznym, kontrola i realizacja kontraktów zagranicznych, przygotowywanie dokumentów niezbędnych w eksporcie i imporcie, czuwanie nad zgodnością wystawionych i otrzymanych dokumentów z Polskimi przepisami prawnymi i umowami międzynarodowymi, organizowanie transportu krajowego i międzynarodowego. Natomiast z zeznań odwołującego oraz zainteresowanego jednoznacznie wynika, że powierzone zostały mu czynności, które dotychczas wykonywał płatnik – właściciel firmy. Ponadto przesłuchani wskazywali, iż praca ubezpieczonego miała być wykonywana głównie poprzez wykorzystanie nawiązanych w okresie pracy w N. kontaktów z kontrahentami z N., B. i D.. Zadaniem ubezpieczonego było przede wszystkim nawiązywanie i utrzymywanie relacji z przedsiębiorcami zagranicznymi z branży motoryzacyjnej, organizowanie transportu oraz załatwienie wszelkich formalności związanych z nabyciem pojazdów na terenie obcych państw. Zatrudnienie ubezpieczonego nie tylko miało na celu uwolnienie płatnika od części jego obowiązków związanych z wyjazdami zagranicznymi w celu nabycia pojazdów, ale też –co bardzo istotne- pozwoliło dzięki kontaktom ubezpieczonego, na nabywanie pojazdów z pominięciem niemieckich autokomisów.

W ocenie Sądu tak szeroki zakres obowiązków ubezpieczonego, których prawidłowe wykonywanie niewątpliwie wymagało biegłej znajomości języka obcego - zarówno w mowie jak i piśmie, bowiem ubezpieczony załatwiał również formalności w urzędach zagranicznych - uzasadnia wysokość przyznanego mu wynagrodzenia.

Nie można pominąć również faktu, iż mimo relatywnie krótkiego okresu rzeczywistego wykonywania przez ubezpieczonego pracy, nawiązana przez niego współpraca z zagranicznymi przedsiębiorcami już w pierwszym miesiącu pracy przyniosła efekt w postaci zakupu od tych podmiotów 4 samochodów, co niewątpliwie wpłynęło na zwiększenie przychodów płatnika. Działania podjęte przez ubezpieczonego generowały zyski firmy, zarówno w czasie jego dyspozycji pracowniczej, jak i po ostatecznym zakończeniu stosunku pracy wiążącego go z zainteresowanym, który przyznał że nadal utrzymuje kontakty z firmą (...) i (...) oraz nabywa stale od nich samochody. Tym samym stwierdzić należy, iż praca ubezpieczonego w (...) niezaprzeczalnie przyczyniła się do poprawy i umocnienia kondycji finansowej firmy.

Abstrahując od kwestii efektywności i skuteczności pracy odwołującego, odnieść się należy również do niezdolności ubezpieczonego do pracy, która nastąpiła w stosunkowo krótkim czasie od rozpoczęcia pracy u płatnika. Okoliczność ta nie czyni jednak – w ocenie Sądu - uzasadnionym twierdzenia organu rentowego, iż ustalenie nieadekwatnego do powierzonych obowiązków ubezpieczonego wynagrodzenia za pracę miało na celu uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia w postaci zasiłku chorobowego. Nawet gdyby zgodzić się w tym zakresie z pozwanym organem, wskazać należy iż „dążenie do uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego (bądź uzyskania wyższych świadczeń), jako cel podjęcia zatrudnienia, nie świadczy o zamiarze obejścia prawa, jeżeli umowa o pracę jest faktycznie realizowana” (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2007r., sygn. I UK 302/06, LEX nr 375586, OSNP 2008 nr 7-8 poz. 110). Kontynuując rozważania w powyższym przedmiocie, w ocenie Sądu istotne znaczenie ma fakt, że powstała niezdolność ubezpieczonego do pracy spowodowana była nagłym pogorszeniem jego stanu zdrowia, z którym nota bene nigdy nie miał problemów (twierdzeń przeciwnych pozwany zakład nie udowodnił). Z zeznań ubezpieczonego wynika, że ujawnione po pobycie w szpitalu problemy ze zdrowiem związane z nieprawidłowym ciśnieniem spowodowane były ówczesną sytuacją rodzinną i problemami osobistymi – przede wszystkim zakończonym rozwodem, narodzinami dziecka z nową partnerką oraz jej brakiem akceptacji co do planowanych w związku z pracą u płatnika wyjazdów zagranicznych ubezpieczonego. Zdaniem Sądu, okoliczności osiągnięcia dotychczas wysokich zarobków zagranicą, obowiązek zapewnienia utrzymania finansowego nowonarodzonemu dziecku oraz chęć ułożenia sobie życia zawodowego i rodzinnego w kraju, determinowała ubezpieczonego do podjęcia i stałego wykonywania pracy u płatnika, tym bardziej że była to praca w branży, na której się znał. Dlatego też Sąd nie przychylił się do stanowiska pozwanego, iż wynagrodzenie ubezpieczonego stanowiące podstawę wymiaru składek było wygórowane i zmierzało jedynie do pozyskania świadczeń z ubezpieczenia.

Podkreślić stanowczo należy – na co wskazuje przywołane wyżej orzecznictwo – że podstawę wymiaru składki ubezpieczonego będącego pracownikiem może stanowić wyłącznie wynagrodzenie godziwe, a więc należne, właściwe, odpowiednie, rzetelne, uczciwe i sprawiedliwe, zachowujące cechy ekwiwalentności względem pracy. W ocenie Sądu za takie wynagrodzenie, niewątpliwie może zostać uznane zadeklarowane przez zainteresowanego – płatnika składek wynagrodzenie ubezpieczonego w wysokości 4784,53 zł brutto miesięcznie.

Mając na względzie ustalony zakres obowiązków ubezpieczonego oraz faktycznie wykonywaną przez niego pracę, która bez wątplenia mogła wpłynąć na kondycję finansową firmy, bez znaczenia jest fakt otrzymywania przez innego pracownika zatrudnionego przez płatnika wynagrodzenia w wysokości minimalnej. Podkreślić należy, iż zakres obowiązków, kwalifikacji oraz doświadczenia ubezpieczonego i drugiego pracownika firmy znacznie się różniły. A. K. będący drugim z pracowników płatnika, mimo iż zajmował stanowisko kierownika komisji, wykonywał pracę o innym charakterze niż praca ubezpieczonego. Jak wynika z przeprowadzonego postępowania, do zakresu jego obowiązków należało wystawianie ogłoszeń sprzedaży aut, przygotowywanie i prezentowanie samochodów klientom oraz dokonywanie ich sprzedaży wyłącznie na terenie kraju – w siedzibie komisji w G.. Nadmienić należy, iż pracownik ten z uwagi na brak znajomości języków obcych nie zajmował się pozyskiwaniem klientów z zagranicy oraz utrzymywaniem z nimi stałych kontaktów biznesowych, które z uwagi na specyfikę działalności stanowiły nieodzowny

element jej prowadzenia. W związku z tym, że w zakresie jego obowiązków nie było przewidziane również odbywanie zagranicznych podróży w celu zakupu pojazdów. Zatem za uzasadnione uznać należało stanowisko zainteresowanego, który twierdził, że nie mógł zaproponować A. K. takiego samego wynagrodzenia jak ubezpieczonemu, z uwagi inny zakres obowiązków, w których nie mieściły się zarówno wyjazdy za granicę, jak i pozyskiwanie z zagranicy sprzedawanych aut z uwagi na brak znajomości języków obcych.

W realiach niniejszej sprawy uwzględniając zakres obowiązków ubezpieczonego jego kwalifikacje oraz doświadczenie, na które wskazywał również w decyzji i protokole kontroli pozwany organ rentowy – nie znajduje żadnego uzasadnienia kwestionowana przez ZUS wysokość wynagrodzenia ubezpieczonego, stanowiąca podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd doszedł do przekonania, iż umowa o pracę zawarta w dniu 2 września 2013 r. pomiędzy odwołującym a zainteresowanym jest w całości, w szczególności co do wysokości wynagrodzenia za pracę, zgodna z prawem. Zważyć zatem należy, iż pozwany nie sprostął wynikającemu z treści art. 6 k.c. ciężarowi udowodnienia podnoszonych w decyzji okoliczności. Nie składał żadnych wniosków dowodowych w materii niniejszego sporu, które mogłyby odeprzeć dowody zaoferowane przez stronę odwołującą. Tym samym uwzględniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, że zaskarżona decyzja ZUS w sprawie odmowy przyjęcia kwoty 4784,53 zł brutto jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne od dnia 2 września 2013 r. – nie jest słuszna.

Nie umknęło również uwadze Sądu kwestionowane w uzasadnieniu decyzji nieterminowe zgłoszenie odwołującego do ubezpieczeń społecznych, które w konsekwencji spowodowało określenie przez pozwanego wymiaru składek na ubezpieczenia za miesiąc wrzesień 2013 r. w zerowej wysokości. Podkreślenia jeszcze raz wymaga, iż pozwany nie kwestionował w całości zawartej przez płatnika i ubezpieczonego umowy o pracę, a jedynie wysokość ustalonego wynagrodzenia. Mimo, iż pozwany powoływał się w decyzji i odpowiedzi na odwołanie na orzecznictwo, w którym mowa jest między innymi o instytucji pozorności umów, nie podnosił ostatecznie tego zarzutu w niniejszej sprawie.

Skoro zatem organ rentowy w zaskarżonej decyzji, którą Sąd jest związany, nie kwestionował zawartej przez strony umowy o pracę, rozpoczęcia jej obowiązywania, faktycznego świadczenia przez ubezpieczonego pracy poczynwszy od dnia 2 września 2013 r., stwierdzić należy, iż niewątpliwie uznał ubezpieczonego za pracownika w rozumieniu art. 8 ust. 1 ustawy systemowej. Za powyższym przemawia również fakt „przyjęcia” przez pozwanego składek na ubezpieczenia za miesiąc wrzesień 2013 r. za K. G., opłaconych przez płatnika. Wskazać w tym miejscu wypada na orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie, które wprawdzie zapadło na gruncie innego stanu faktycznego, nie mniej jednak z uwagi na podobną sytuację prawną podmiotów podlegających obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, znajduje ono zastosowanie w niniejszej sprawie. Tym bardziej, iż formułuje obowiązki po stronie pozwanego w razie niezgłoszenia do ubezpieczenia przez płatnika pracownika.

„Podstawowym skutkiem uznania osoby wskazanej w art. 8 ust 2a ustawy systemowej za pracownika, jest objęcie jej obowiązkowymi ubezpieczeniami: emerytalno – rentowym, chorobowym i wypadkowym tak jak pracownika na podstawie art. 6 ust. 1 pkt. 1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust 1 ustawy systemowej. W związku z tym osoba ta podlega obowiązkowi zgłoszenia z tego tytułu do wymienionych ubezpieczeń społecznych. Obowiązek ten obciąża płatnika składek zgodnie z art. 36 ust. 1 i 2 ustawy systemowej (por. wyrok SN z 22.02.2010r. I UK 259/09 publ. Lex nr 588727). Skoro zatem płatnik składek nie dopełnił tego obowiązku, to organ rentowy w trybie art. 83 § 1 pkt. 1 ustawy systemowej w pierwszej kolejności powinien wydać decyzję o objęciu zainteresowanego obowiązkiem ubezpieczenia społecznego u tego płatnika składek, tak jak pracownika z tytułu umowy zlecenia zawartej przez niego z osobą trzecią, a świadczonej w istocie na rzecz swojego pracodawcy (Zob. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 18 czerwca 2013 r. III AUa 410/13, Lex 1353921).

Skoro zatem pozwany organ nie podważył statusu ubezpieczonego jako pracownika, winien w pierwszej kolejności wydać decyzję o objęciu go ubezpieczeniem na podstawie art. 83§1 pkt 1 ustawy systemowej, co w realiach niniejszej

sprawy nie nastąpiło. Zaskarżona natomiast decyzja wydana została jedynie w przedmiocie określenia wysokości podstawy wymiaru składek, nie zaś ustalenia podlegania obowiązkowi ubezpieczeniowemu.

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie (art. 477⁹k.p.c., art. 477¹⁴ k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r. II UZ 49/2009). Zgodnie z systemem orzekania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, w postępowaniu wywołanym odwołaniem do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych sąd rozstrzyga o prawidłowości zaskarżonej decyzji w granicach jej treści i przedmiotu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2010 r. II UK 309/2009).

W związku z powyższym, Sąd rozpatrując niniejszą sprawę – uwzględniając treść zaskarżonej decyzji – badał zasadność wysokości wynagrodzenia ustalonego między ubezpieczonym i płatnikiem, stanowiącą w konsekwencji podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia.

W konkluzji, z wyżej przytoczonych względów Sąd Okręgowy na mocy art. 477^{((14))} § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdził, iż podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia K. G. podlegającemu jako pracownik ubezpieczeniom emerytalno – rentowemu, chorobowemu, wypadkowemu i zdrowotnemu u płatnika składek (...) wynosi 4784,53 złotych brutto miesięcznie, o czym orzekł w pkt 1 wyroku.

W pkt 2 Sąd przekazał zawarty w odwołaniu wniosek ubezpieczonego o wyrównanie zasiłku chorobowego za okres od 6 listopada 2013r. do 12 marca 2014r. zgodnie z właściwością organowi rentowemu celem wydania stosownej decyzji .

SSO Elżbieta Zabrocka